

Zondag 13 april bidt de wereld voor roepingen. Het blijkt nog altijd een beladen onderwerp in Vlaanderen. Zuster Marina Rerren was nauwelijks benoemd als vice-coördinator van de roepingenpastoraal, of het klonk: „Je gaat toch niet werven, hé.” „Alsof je zoiets kunt forceren”, reageert ze laconiek. Maar aanbieden wil ze de keuze voor het religieuze leven wel. „Op restaurant kies je ook niet wat niet op het menu staat.”

Lieve Wouters

‘Eeuwige gelofte was moeilijkste beslissing ooit’

MARINA RERREN

EEN APPEL aan een perenboom. Daarmee vergelijkt Marina Rerrens vader dochter. Als niet-gelovige bracht hij zijn twee kinderen groot met een erg kritische ingesteldheid tegenover Kerk en geloof. Hoe wordt iemand dan toch religieuzer? Vandaag zelfs overste van een nieuwe stichting en mede verantwoordelijk voor de roepingenpastoraal in Vlaanderen? Met een diploma Geschiedenis van de K.U.Leuven op zak had Marina Rerren nog nooit een voet in de Universitaire Parochie gezet. Nochtans had ze vriendinnen die het UP'tje bezochten. De studente vond echter dat ze consequent moest blijven met zichzelf. Het geloof was niet voor rationele mensen zoals zij.

Vrijwilligerswerk tijdens de vakantie voor kansarme kinderen bracht haar op het spoor van Don Bosco, al werd dat pas echt duidelijk tijdens een cursus Hoofdmonitor. Een salesiaan vertelde er over een brief van de charismatische priester uit Turijn, waarop bij Marina een belletje ging rinkelen. Nu begreep ze wat haar zo aansprak in dat vrijwilligerswerk. Blijkbaar was geloven toch niet zo abnormaal. En moet je er je verstand niet voor opzij zetten.

Toen een vriendin zelfmoord pleegde, kwam Marina opnieuw zichzelf tegen. Ze hadden samen veel over hun dromen gefantaseerd. Zij had het opgegeven. Wat zou Marina ermee doen? „Als God bestaat, is Hij de enige voor wie het de moeite waard is helemaal voor te leven”, was haar besluit. Maar bestaat Hij? De twijfel bleef lang knagen. Toen het eenmaal tijd werd om haar aanvraag in te dienen voor haar eeuwige gelofte als zuster van Don Bosco, talmde Marina zo lang, dat men het document moest komen ophalen.

– Al is dat inmiddels vijftien jaar geleden en bent u dit jaar vijftig, die

twijfel tekent jonge mensen vandaag. Voelt u zich met hen verwant?

Ik denk dat ik zolang getwijfeld heb, omdat ik trouw erg belangrijk vind. Uiteindelijk heb ik het risico genomen en vandaag kan ik met zekerheid zeggen dat ik gevonden heb wat ik als jongere zocht. Net zoals de meeste jongeren kreeg ik het geloof niet van thuis uit mee. Daardoor sta ik realistisch in de roepingenpastoraal. Het religieuze leven of het priesterschap is slechts weggelegd voor een kleine minderheid.

Toch is de vraag ‘Wat doe ik met mijn leven?’ belangrijk voor iedereen. Ze komt niet altijd boven en soms wordt ze uit de weg gegaan, maar vroeg of laat moet je ze stellen, wil je echt kunnen leven en gelukkig zijn. Kiezen voor het priesterschap of het religieuze leven gaat nog een stap verder.

– Hoe wilt u die keuze ter sprake brengen bij jongeren?

Als ze nooit religieuzen ontmoeten, kunnen jonge mensen moeilijk kiezen voor het religieuze leven. Zelf heb ik het ook maar gedaan, omdat ik zusters van Don Bosco kende en getroffen was door hun hartelijkheid en eenvoud. Aanwezig zijn waar jongeren komen, is daarom erg belangrijk. We moeten hen de boodschap geven dat het nog bestaat, dat het nog kan. Bij de Interdiocesane Jeugddienst werken verscheidene priesters en religieuzen. Ik ben heel blij dat dit kan. Voor mij is roepingenpastoraal een deel van jongerenpastoraal.

We moeten roeping opnieuw op het menu plaatsen. Je bestelt op restaurant immers niet iets wat niet op de kaart staat. Maar het onderwerp is nog erg beladen in Vlaanderen, zelfs in de Kerk. Toch zie ik tekenen dat er wat beweegt in het roepingenlandschap. Er worden initiatieven genomen in verschillende bisdommen. Ook het overleg tussen religieuzen van diverse families brengt vruchten voort. Zo organiseren we in augustus 2009 voor het

© Kristof Ghyselincx

brede publiek samen een fietstocht van een week langs abdijen en kloosters van alle soorten. We richten ook een poel op van priesters en religieuzen die willen getuigen in het onderwijs. Mijn taak als vice-coördinator van de roepingenpastoraal in Vlaanderen is allereerst de realisatie van een dvd bruikbaar in de godsdienstles met twee korte filmpjes over priester worden, voor de tweede en derde graad van het onderwijs. En dan is er nog de website natuurlijk, www.roepingen.be.

– Kan het religieuze leven nog aantrekkelijk zijn voor jonge mensen?

Ik ben ervan overtuigd dat het religieuze leven om precies dezelfde reden als tweeduizend jaar geleden vandaag nog aantrekke-

doenbaar. Meer zelfs, je gaat er plezier in vinden. Als je dat ook uitstraalt, ben je aantrekkelijk voor andere mensen, ook vandaag.

Toch ben ik niet blind voor de veranderde context. Je moet best veel opgeven en een engagement aangaan op lange termijn. Dat gaat tegen de stroom in. Bovendien is er de verhoogde werkdruk, zeker voor priesters. Hopelijk heeft de Kerk het verstand niet alle werk op de jongeren af te schuiven, zodat ze nog ruimte hebben voor Christus in hun leven. Maar ik doe niet mee met het heersende cynisme. Laatst hoorde ik van een priester die een zuster vroeg „hoe het ging in haar bejaardentehuis”. Schrijnend vind ik dat.

– De zusters van Don Bosco begonnen pas nog met een nieuwe stichting in Gent. Waarom en hoe gaat het daarmee?

We waren aanwezig in alle bisdommen behalve in Gent. Vanuit de idee dat het nieuwe altijd in de stad begint, was het al lang onze wens om er een huis te openen. Het klooster van de zusters van Kindsheid Jesu kwam leeg te staan. Het bisdom wilde dat de kerk, een beschermd gebouw, in gebruik bleef. Zo kwamen we in de Kortrijksepoortstraat terecht. We zijn hier met vier zusters, twee gepensioneerden, een zuster van 26 en ikzelf. Verder wonen hier momenteel nog vier buitenlandse jongeren. In sterke liturgische tijden nodigen we hen uit naar ons gebed. Dat vindt altijd in de aanpalende kerk plaats, maar we hebben ook een binnenhuiskapel voor meditatie of speciale gelegenheden.

Samen met mij verhuisde ook het secretariaat van Vides, voor jongeren die vrijwilligerswerk willen doen in het buitenland. Als ze hier op weekend zijn, delen we keuken en salon. Zo kunnen ze iets proeven van de familiegeest die zo typisch is voor de spiritualiteit van Don Bosco. De meeste van hen zijn niet zo gelovig, maar ze hebben idealen en voelen zich daarmee soms alleen. Ze zijn op zoek naar ‘hun plek in de wereld’ en daar kunnen wij hen bij helpen. Noem het een gesecculariseerde vorm van roepingenpastoraal.